

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 maja 2023 r.,

w sprawie M.B. i D.K.

skazanych z art. 279 § 1 k.k. i in.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w

Lublinie z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ka 338/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w

Świdniku z dnia 16 listopada 2021 r., sygn. akt II K 2690/19

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanych M.B. i D.K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibie w Świdniku z 16 listopada 2021 r. D. K. został uznany za winnego tego, że: 5 lutego 2019 r. w miejscowości T. województwa [...] po uprzednim pokonaniu w nieustalony sposób zabezpieczeń pojazdu osobowego marki L. o nr rej. [...], dostał się do jego wnętrza i dokonał zaboru w celu przywłaszczenia ww. pojazdu o wartości 280 000 zł na szkodę S.L. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu min. w okresie od 09.06.2014 r. do 05.01.2015 r. kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 24 maja 2012 r. w sprawie sygn. akt II K [...] za umyślne przestępstwo podobne z art. 291 § 1 k.k. tj. czynu

wyczerpującego dyspozycje art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. został skazany na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych określając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 15 zł.

Oskarżony M.B. został uznany natomiast za winnego tego, że 5 lutego 2019 r. na trasie przejazdu zawierającej miejscowości B. woj. [...] i K. województwa [...] udzielił pomocy D.K. w ukryciu pojazdu marki L. o nr rej. [...] o wartości 280 000 zł. stanowiącego mienie znacznej wartości, pochodzącego z czynu zabronionego kradzieży z włamaniem dokonanej w tym samym dniu na szkodę S.L. w ten sposób, że brał udział w zamianie tablic rejestracyjnych ww. pojazdu na numery [...], przy czym czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu min. w okresie od 09.06.2014 r. do 14.01.2016 r. kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne z art. 279 § 1 k.k. i art. 291 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z 9 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K [...] utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z 10 września 2015 r. w sprawie o sygn. akt VI Ka [...] tj. czynu wyczerpującego dyspozycje art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. został skazany na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych określając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 15.00 zł.

Na skutek apelacji obrońcy oskarżonych, Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z 29 czerwca 2022 r. zmienił zaskarżony wyrok w zakresie ustalonej opłaty za I instancję należną od każdego z oskarżonych, w pozostałym zakresie utrzymując go w mocy.

Kasację od ww. wniósł obrońca M.B. i D.K. i zarzucił rozstrzygnięciu mającą istotny wpływ na jego treść, rażącą obrazę prawa procesowego, która swymi skutkami może być przyrównana do uchybienia w postaci bezwzględnej podstawy odwoławczej, gdyż doprowadziła do wydania rażąco niesprawiedliwego orzeczenia, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie przez Sąd II instancji w wystarczającym stopniu zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy

oskarżonych, dotyczących przede wszystkim naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. polegającego na sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, dowolnej, jednostronnej, wybiórczej, a także sprzecznej z całokształtem okoliczności ujawnionych w toku niniejszej sprawy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, skutkującej dokonaniem przez Sąd błędnych ustaleń w zakresie winy i sprawstwa oskarżonych M.B. i D.K. w ramach zarzucanych im czynów oraz brakach uzasadnienia orzeczenia, które to zarzuty pomimo szczegółowego i wyczerpującego opisu przez obrońcę, zostały jedynie zdawkowo przytoczone przez Sąd Okręgowy, bez właściwej analizy, a ich finalna ocena sprowadza się do stwierdzenia Sądu *ad quem* (przyjętego w zasadzie odgórnie), że „*Lektura akt sprawy oraz uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k 1436-1443v) przekonuje, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego i ujawnionych w sprawie okoliczności uwzględnia w pełni wskazania art. 2 § 2 k.p.k. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Odnosząc się do sposobu procedowania Sądu Rejonowego stwierdzić ponadto należy, że - wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego - lektura akt sprawy oraz uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia daje podstawę do uznania, że Sąd Rejonowy badał, analizował oraz uwzględniał wszystkie istotne dla końcowego rozstrzygnięcia okoliczności, przemawiające tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych. Organ ten poczynił odpowiadające prawdzie ustalenia faktyczne stosowanie do dyrektywy z art. 2 § 2 k.p.k. oraz nie uchybił wyrażonej w art. 4 k.p.k. zasadzie obiektywizmu procesowego. Natomiast autor środka odwoławczego prezentując odmienny w tym względzie pogląd, nie zdołał przekonać, że jakiegokolwiek okoliczności dla oskarżonych korzystne zostały bezzasadnie pominięte*” (vide str. 4 uzasadnienia orzeczenia);

2. art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na nierozważeniu w prawem przewidziany sposób zarzutów apelacyjnych, co w dużej mierze stanowi konsekwencję ww. naruszenia nierozpoznania w należyty sposób podniesionych przez

obrońcę zarzutów w środku odwoławczym, a jednocześnie świadczy o niedopełnieniu przez Sąd Okręgowy w toku kontroli instancyjnej obowiązku rzetelnego i starannego ustosunkowania się do każdego z zarzutów podniesionych w środku odwoławczym przez stronę skarżącą oraz wykazania za pomocą konkretnych, znajdujących oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach, argumentów, dlaczego uznano poszczególne zarzuty apelacji za trafne, bądź bezzasadne; uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego jest miernikiem sposobu zrealizowania tych obowiązków, a jego analiza w przedmiotowej sprawie nie pozwala na stwierdzenia, że rzeczne obowiązki zostały w istocie spełnione.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Lublinie V Wydział Karny Odwoławczy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Ś. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony w ramach postępowania kasacyjnego do ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolowania prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów zawartych w wywiedzionej kasacji to mimo, iż spełnia on formalne kryteria prawidłowo sformułowanego zarzutu to w istocie jest skierowany przeciwko ustaleniom dokonanym przez Sąd I instancji, których konsekwencją jest w ocenie skarżącego błędne przepisanie sprawstwa skazanym.

W ocenie Sądu Najwyższego uzasadnienie zarzutu stanowi próbę wywołania kolejnej kontroli instancyjnej oraz przeforsowania subiektywnej, oderwanej od

całości kształtu materiału dowodowego poprzez zanegowanie dowodów potwierdzających sprawstwo i winę skazanych. Nie ulega bowiem wątpliwości, że podstawą zarzutu kasacyjnego nie może być samo negowanie wiarygodności dowodów stanowiących podstawę przypisania sprawstwa skazanemu tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla niego niekorzystny, ani też przeciwstawienie im innych dowodów lub ich fragmentów, stawiających skazanego w korzystniejszym świetle. Tego rodzaju zabieg stanowi nie tylko nieuprawnioną polemikę, ale też obejście przepisu art. 523 k.p.k.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem autora kasacji, w zakresie w jakim kwestionuje prawidłowość kontroli instancyjnej w zakresie zarzutów dotyczących opinii biegłego J.B. Sąd II instancji w bardzo szczegółowy sposób rozpoznał zarzut apelacji obrońcy, który dotyczył ich oceny, również w kontekście opinii J. B. Podkreślając w uzasadnieniu, że do walorów opinii w postaci jasności, kompletności i braku sprzeczności zasadnie wypowiadał się już Sąd I instancji. Wskazać należy, że wbrew twierdzeniom autora kasacji - na co również zwrócił uwagę Sąd II instancji w uzasadnieniu - opinia biegłego z zakresu kryminologii i typowania kryminalistycznego J. B. wraz z opinią uzupełniającą T. I. stanowią uzupełnienie dowodu z nagrań monitoringu, zapisu z zamontowanego w pojeździe rejestratora GPS, a przede wszystkim dowodu z opinii biegłego z zakresu badań genetycznych, które to dowody pozwalają na przypisanie winy skazanym w sposób nie budzący wątpliwości.

Również niezasadny okazał się zarzut z pkt 2 kasacji. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosków zgoła odmiennych od tych prezentowanych przez autora kasacji. Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu przepisu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie określonego a zarzutu, jak i wniosków apelacji. Naruszenie art. 457 § 3 k.p.k., które zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuca skarżący miałyby miejsce wówczas, gdyby sąd odwoławczy uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśnił swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja

zawierałaby brak (*vide: postanowienie SN z 16.10.2018 r., IV KK 419/18, LEX nr 2574423*). Taka sytuacja nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie, bowiem analiza uzasadnienia prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy nie naruszył standardów kontroli instancyjnej przewidzianych w art. 457 § 3 k.p.k. Do stwierdzenia - wymaganego na etapie kasacyjnym - rażącego naruszenia ww. przepisu, mającego istotny wpływ na treść wyroku nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niedostatkach motywów rozstrzygnięcia zawartych w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Odnosząc się do argumentacji zawartej w kasacji wskazać również należy, iż oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już przedmiotem wszechstronnych i kompleksowych rozważań sądu *a quo* wynikających z treści uzasadnienia wyroku tego sądu, uprawnia sąd odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji, która dotyczy kwestii stanowiącej podstawę zarzutu apelacji (*vide: postanowienie SN z 11.10.2022 r., V KK 332/22, LEX nr 3511268*).

Odnosząc się z kolei do zarzutu z pkt 2 kasacji w zakresie w jakim dotyczy on rozpoznania zarzutu apelacyjnego dotyczącego zeznań świadków będących funkcjonariuszami Policji, którzy dokonali wytypowania potencjalnych sprawców przestępstwa, to lakoniczność Sądu *ad quem* w tym zakresie nie wynikała z braku rzetelności, a ze zgodności stanowiska Sądu II instancji z wyrokiem Sądu Okręgowego i motywami tego rozstrzygnięcia. Nawet gdyby przyjąć, iż Sąd odwoławczy powinien nieco szerzej uzasadnić swoje stanowisko w tym zakresie, nie jest to z pewnością uchybienie, które wywarło wpływ na treść wyroku i mogło doprowadzić do wzruszenia zapadłego orzeczenia.

Powyższe okoliczności skutkowały uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym. Z uwagi na rozpoznanie kasacji w trybie art. 535 § 3 k.p.k. bezprzedmiotowe było rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku

Skazanych obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

MT

[ms]

